

STEVEN BAELEN, '09.02.10', 2011, OLIEVERF OP DOEK, 200 X 150 CM, COURTESY ELAINE LÉVY PROJECT, BRUSSEL

Wat bezielt een kunstenaar om onvermoeibaar naar hetzelfde onderwerp te grijpen? Steven Baelen (°1981) staat wat dat betreft hoog op de ranglijst van obsessieve kunstenaars. Hij verblijft tot oktober aan de Akademie der Künste in Berlijn en zelfs daar houdt hij het bij drie interieurs: zijn atelier, zijn appartement en de bakkerij waar hij bijklust. Dat interieur kwam er niet lang

geleden bij. 'Early Pictures for a Past Life', de eerste solotentoonstelling in Elaine Lévy Project in Brussel, beperkt zich tot het atelier en het appartement en demonstreert hoe gevarieerd het potentieel van die beperking is. Ten slotte lijkt het onderwerp niet zo belangrijk. In de tekeningen vol nerveuze potloodlijnen ontwaar je met enige moeite een sofa of een tekentafel. Schipperend tussen horror vacui en een leegte die zou kunnen wijzen op overbelichting, aandachtsverlies of een gat in het geheugen lijken de trillende taferelen duidelijk te maken dat hetzelfde nooit helemaal hetzelfde is. De locatie doet ertoe, het is zijn eigen omgeving, en doet er ook niet toe omdat de tekenkunst zelf wordt aangepakt.

Tot nog toe trok de Vlaamse kunstenaar vooral de aandacht met grote muurtekeningen. Dat hij schildert, is geen geheim. Alleen werden de schilderijen zelden of nooit samengebracht met het tekenwerk. Vier recente doeken op groot formaat lijken intuïtief geborsteld, bijna zoals Jackson Pollock rond het doek danste. Maar nee, een olieverfstudie bewijst dat ze afkomstig zijn van een tekening of toch een fragment daarvan. Het wordt vertaald naar de schilderkunst, met een picturale rijkdom omdat het zwart van de vibrenderende lijnen niet helemaal zwart is. Een andere achtergrondkleur, een rozige of een grijze tint, brengt subtiel een andere sfeer binnen. "Als ik teken, dan is het mijn hand die denkt": het is een uitspraak van Anne-Mie Van Kerckhoven die ook opgaat voor Steven Baelen. Vervolgens ontleedt hij wat die hand gedacht heeft. Een kartonnen doos is schijnbaar gevuld met maagdelijk kopieerpapier, tot je een gekromd lijntje ontdekt. Het hoort bij een tekening die op de computer uit elkaar is gehaald in 1213 lijnen. Als dit pak papier wordt gekopieerd naar één blad verschijnt de voorstelling. 'Tik Tak', een nieuwe animatie, maakt met de lijnen van het ene interieur het andere en omgekeerd. Het resultaat, dat niet exact hetzelfde is, is dan opnieuw getekend op papier. Als je de gedachtegang voortzet, schuilt in elke tekening, als er maar genoeg lijnen zijn, eender welke tekening.

Christine VUEGEN